

Kedves Vera, nem is olyan rég Vácott voltunk egy Bokor testvérünk temetési szertartásán – mellettem ültél és odasúgtad: ...milyen rossz szó ez a *búcsúztatás*, milyen fájó, könyörtelen és véglegesnek tűnő. Csak most tudom visszasúgni neked Vera, hogy igazad van, mert hitünk, gondolataink, de még ösztöneink szintjén is érezzük, hogy nem így van, mert letesszük ugyan az éveink számával egyre nehezebb fizikai testet, de a lelkünk már könnyen szárnyal. Mert a halál nem az élet *után* van, hanem az élet *fölött*, s a *halál* értelme elválaszthatatlan az *élet* értelmétől – vagy úgy, hogy tudni véljük, hogy mi az értelme, vagy úgy, leggyakrabban, hogy nem is tudjuk.

Nem búcsúztatásra jöttem tehát, de egy kicsit megállni, elgondolkodni, emlékezni, mint ahogy Kosztolányi is tette, emígyen:

Okuljatok mindannyian e példán. / Ilyen az ember. Egyedüli példány. / Nem élt belőle több és most sem él, / s mint fán se nő egyforma két levél, / a nagy időn se lesz hozzá hasonló. / Akárki is volt ő, de fény, de hő volt. / Mindenki tudta és hirdette: ő volt.

Két hivatkozási pontod volt, mindkettő közösségi ihletésű: az egyik a Család – a Te családot, a Tieid; a másik a Bokor közösség, a Te Bokrod, a Tieid. S e kettőhöz mindig csak egy jelzőt társítottál: a hűségest. A biztos pont voltál a családban is és a közösségeidben is, akire lehet számítani, aki mindig ott van, amikor ott kell lennie, aki háttérbe vonul, ha hátrébb kell lenni, akinek mindenről van véleménye, de aki mindenkit meg is hallgat.

Azért azt még megemlítem, kedves Vera, hogy Gyurka bácsi is igazán kedvelt Téged, úgy sejtem, őszinteségedért, szókimondásodért. Bizonyos ingatag teológiai helyzetekben gyakran fordult oda hozzád: *na, hogy is van ez Verácska?* ...és Verácska ilyenkor mindig el is mondta, hogy szerinte hogy is van ez. Bulányi György egy helyütt így ír a Naplójában: *„Nehéz nap volt ez a mai, mert már magamnak is nehéz vagyok; de van vigasztalóm: holnap közösségi találkozóra megyek, de nem ám akárkihez és nem ám akárhová, hanem Hancz Verához és a Neszmélybe, a Meleges-hegyre. Ahol Vera mindig egy széles ezüst szalaggal fogad minket: a Duna gyönyörű ezüst szalagjával.”*

Kedves Vera, tudod, mindig az ittmaradóknak a nehéz, a családnak, a közösségnek, mi még úrt érzünk, mérhetetlen úrt, még azt imádkozni is milyen nehéz: *”...legyen meg a Te akaratod!”*, mert mi azt akarnánk: maradj még! Mi úrt érzünk még, - Te már a teljességet.

Köszönöm a Mindentadó Jóistennek, hogy adta nekünk Verát, megismerhettük Őt, rácsodálkozhattunk benne az emberi létezés sokszínűségére és megláthattuk benne azt a transzcendenciát, amit a mi Veránk már nem tükör által homályosan, hanem színről-színre lát.

Mert ami befejezettek látszik, az tulajdonképpen csak most kezdődik...

Amen.

Faragó Ferenc búcsúztató beszéde

elhangzott *Hancz Vera* temetésén

2015. június 29-én, a tatabányai Síkvölgyi temetőben.